

ἔσφιγγε σπασμωδικῶς καὶ δὲν τὸν ἄφινε.

«Μπὶλ, ἐκραύγασε προσπαθοῦσα νὰ στηριξῆ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ κύριος ἐκείνος καὶ ἡ καλὴ ἐκείνη κυρία μοῦ ἐπρότειναν ἀπόψε νὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς τὰ ξένα, ὅπου θὰ εὖρω καταφύγιον. Ἄρῃσέ με νὰ τους ἴδω καὶ πάλιν καὶ νὰ τους παρακαλέσω νὰ λάβουν τὴν ἴδια καλωσύνη καὶ διὰ σέ' γὰρῖσωμεν αὐτὸν τὸν κατηραμένον τόπον' νὰ πᾶμα μακριὰ, καθένας μας χωριστὰ νὰ ζήσωμεν καλλίτερη ζωὴ, καὶ μὴν ἐπανίδῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον' νὰ λησμονήσωμεν ὅσα ἐκάμαμεν καὶ μόνον εἰς τὰς προσευχάς μας νὰ τα ἐνθυμώμεθα. . . Πάντοτε ἔχει κανεὶς καιρὸν διὰ νὰ μετανοήσῃ' μοῦ τὸ εἶπαν. . . καὶ καταλαμβάνω τώρα πῶς ἦτο σωστό' ἀλλὰ χρειαζόμεθα καιρὸν. . . ὀλίγον καιρὸν! . . .»

Ὁ κακοῦργος κατορθώσας νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἤρπασε τὸ πιστόλιόν του. Ἀλλὰ, καίπερ τετυφλωμένον ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ σχεδὸν μανιώδῃ, οὐδόλως διέλαθεν αὐτὸν ὅτι θὰ προεδίδετο παραχρῆμα ἐκ τῆς ἐκπυροσροτήσεως. Ὁθεν ἐπάταξεν δις διὰ τοῦ κοντακίου τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος, ἥτις ἤγγιζε σχεδὸν τὴν ἰδικὴν του.

Ἐκλονήθη ἡ Νάνσυ καὶ ἔπεσε, τυφλωθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφθόνου αἵματος, τοῦ ἐκρεύσαντος ἐκ τοῦ μετώπου αὐτῆς. Ἀνεσηκώθη ὅμως μετὰ κόπου εἰς τὰ γόνατα, ἐξήγαγε τῶν κόλπων τῆς λευκὸν μανδύλιον, — τὸ ὑπὸ τῆς Ῥόζας Μαιυλάῃ δοθὲν αὐτῇ, — καὶ συνάψασα τὰς χεῖρας, ὑψωσεν αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅσον αἱ ἐκλείπουσαι δυνάμεις αὐτῆς ἐπέτρεπον καὶ ἐφέλλισε προσευχὴν ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεος τοῦ Πλάστου.

Ἦτο ἀποτρόπαιον τὸ θέαμα. Ὁ δολοφόνος ἐθάδισε μὲ κλονούμενα βήματα πρὸς τὸν τοίχον, καὶ θεις τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἤρπασεν ἐν ῥόπαλον καὶ ἀπετελεῖωσε τὸ θυμὰ του.

Ἐπίκειται τὸ τέλος.

**Π

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κύριε διευθυντὰ τῆς Ἐστίας,

Ὁ κύων Ἀζώρ, περὶ οὗ ἐμνημονεύσατε ἐν τῷ *Δελτίῳ* (ἀριθ. 101) τοὺς χαριτωμένους στίχους τοῦ κ. Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ, ἠδύνατο νὰ ἀξιωθῆ βιογραφίας, περιεργότερας ἕως τινῶν ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἐδημοσιεύθησαν ἢ πρόκειται νὰ δημοσιευθῶσιν ἐν Γενεύῃ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης περὶ τινῶν ἐπιστήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεύουσα ὄθεν ἀρκοῦμαι νὰ κοινοποιήσω δι' ὑμῶν εἰς τὸν μέλλοντα αὐτοῦ ἱστορικόν, ὅτι πολλὰ ἐγράφησαν ἐν Ἀθῆναις εἰς τιμὴν τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ τούτου κυνὸς ποιήματα, ὧν τὸ κάλλιστον, κατ' ἐμὲ, εἶνε τὸ τοῦ συντάκτου τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Ι. Καμπούρογλου, τὸ ὅποιον, καὶ τοὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ» τοῦ 1871, θέλουσι νομίζω εὐχαρίστως ἴ-

δει οἱ ἀναγνώσται ὑμῶν καὶ ἰδίως αἱ ἀναγνώστριαι ἀνατυπούμενον εἰς τὰς στήλας τῆς Ἐστίας.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν σας.

Ἴδου τὸ ποίημα :

Τίς λέγει πῶς ἀνάξιος εἶν' ὁ Ἀζώρ ἐπαίνων,
ὁ ἀπαλόθριξ ὁ Ἀζώρ, ὁ γέρον εὐγενής ;
Γηράσκει θωπευόμενος καὶ τὴν οὐρὰν του σαίνων,
— ὠραῖος, ὡς αὐτὸς, κανεὶς.

Καὶ εὐτυχής ! οὐδέποτε αισθάνεται φιλίαν,
εἰμὴ πρὸς μόνους τοὺς πιστῶς θωπεύοντας αὐτόν !
Δὲν θὰ γνωρίσῃ βέβαια ποτὲ τὴν ἀθυρίαν
ἀποτυχόντων ἑραστῶν.

Καὶ τὰ δεινὰ αἰσθήματος μὴ ἀνταμειβουμένου
οὐδέποτε θὰ ὑποστῇ' μὲ δόσαν ἀρετὴν
ῤωμαντισμοῦ, ποιήματος κακῶς στιχοῦργημένου
δὲν θὰ τὸν ἴδῃς ποιητὴν.

Εἶναι τρυφή τῶν κυριῶν' λυποῦνται αὐταί, χαίρουν,
ἢ πάσχουν τι ἀόριστον, τίς οἶδε διὰ τί ;
Ἄμεσως τὸν πιστὸν Ἀζώρ εἰς τὴν ἀγκάλην φέρουν.
Ἔ ! τύχη ἐπιθυμητή !

Σιγᾷ εὐγλώττως ὁ Ἀζώρ, ὡς ἄγαλμα ἀρχαῖον.
Πόσοι τὸ δῶρον ἔχοντες θνητοὶ τῆς λαλιᾶς
χρῆσιν αὐτοῦ ποιοῦν ἀσχετὰν, φλυαριῶν ματαίων
πληροῦντες τότας ἀγυῖάς !

Δὲν βλέπει ἕως ὄνειρα στὰν βαθύ κοιμᾶται.
Καλλίτερα' κατήνησε καὶ ἐξήπνοι πολλοὶ
νὰ βλέπουσιν ὄνειρα μωρὰ' — τοσοῦτον ἀπατάται,
πᾶς ὅστις ὄνειροπολεῖ.

Λοιπὸν αισθάνετ' ὁ Ἀζώρ' ἔχει ψυχὴν ἐπίσης
καὶ μᾶλλον διορατικὴν καὶ μᾶλλον ἰσχυράν
τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ τὸν ὀδηγεῖ ἡ φύσις
ν' ἀρχήται σαίνων τὴν οὐρὰν.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ Ἀζώρ ὁ ἀπαλόθριξ κύων.
Παρήγορος τῆς θλίψεως καὶ σύντροφος χαρᾶς,
τοῦ γέλωτος βριπίδιον, μανδύλιον σακρούων,
εὐγνώμων μέχρι τῆς οὐρᾶς.

Τοὺς στίχους τούτους δέχθητι, Ἀζώρ, καὶ μὴ γαυγίσῃς,
καὶ τοὶ στερούμενος λεπτῆς ἀνθρώπων ἀκοῆς.
Πολλὰ τῶν ζώων λογικὰ δὲν μ' ἐννοοῦν ἐπίσης,
— μ' ἐν θώπευμα σὺ μ' ἐννοεῖς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ καύσων ἦν ἀφόρητος,
ἔμελλε δὲ νὰ δικασθῆ κακοῦργος, ὅστις εἶχε μα-
χαιρώσει γυναϊκά τινα.

— Τὸν γνωρίζεις ; εἶπεν ὁ πρόεδρος τῇ πα-
θούσῃ δακτυλοδεικτῶν τὸν κακοῦργον.

— Ἄν τὸν γνωρίζω ; . . . ὀϊγος μὲ κατα-
λαμβάνει νὰ τὸν βλέπω.

— Εὐτυχῆς σὺ ! εἶπεν ὁ πρόεδρος, σπογγί-
ζων τὸν ἰδρωτὰ του.

*

— Μαμά, τί πράγμα εἶνε ἄγγελος ;

— Ἄγγελος, κόρη μου, εἶνε ἓνα παιδάκι μὲ
πτερὰ.

— Μὰ λοιπόν. . . ἡ γκουβερνάντα μου δὲν
ἔχει πτερὰ' διατί ὁ μπαμπᾶς τῆς λέγει πάν-
τοτε : ἄγγελέ μου ;

Γινώμκι καὶ σκέψαις ἡθικὰ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιου.]

62.

Ἡ εἰλικρινεὶα δικλῆς τις εἶναι τῆς ἀνθρωπί-

νης καρδίας* ὀλίγοι ὅμως τοῦ προτερήματος αὐτοῦ μετέχουσιν, ἡ δὲ κοινῶς νομιζομένη εἰλικρίνεια σεσοφισμένη τις εἶναι ὑπόκρισις, χρησιμεύουσα πρὸς σαγηνεῖαν τῆς πίστεως τῶν ἄλλων.

63.

Ἡ πρὸς τὸ ψεῦδος ἀπέχθεια πολλάκις φιλοδοξία τις εἶναι ἀφανής* ἐπιζητεῖ δὲ ὁ ὑπ' αὐτῆς κατεχόμενος νὰ προσελκύσῃ, πρὸς πᾶσαν μὲν αὐτοῦ μαρτυρίαν, τὸ ἀξιόπιστον, πρὸς πάντα δὲ αὐτοῦ λόγον, σέβας θρησκευτικόν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Οἱ τρόποι ἐκάστου εἶνε τὸ ἀλάνθασον κάτοπρον τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

* * Ὁ ἄνθρωπος ἀλγεῖ, διότι γέυεται τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀτσελοῦς αὐτοῦ φύσεως.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ Παρ' ἡμῖν τοῖς Εὐρωπαίοις ἐάν τις ἀπατηθεὶς ἀγοράσῃ πρῶστυχον πρᾶγμα ἀντὶ ὑπερβολῆς τιμῆς, ἓνα μόνον τρόπον ἐκδικήσεως ἔχει, τουτέστι νὰ λυπηθῇ ἐνδομύχως καὶ οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ νὰ πατήσῃ τὴν φλιάν τοῦ καταστήματος τοῦ ἀγενοῦς ἐμπορίου. Ἄλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως μετ' ὀλιγωτέρας μεγαλοφροσύνης καὶ ψυχικῆς εὐσταθείας ὑπομένουσι τὰς τοιαύτας περιπετείας τῆς παλιντρόπου τύχης, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ ἐπομένου διηγήματος, ἔπερ ἐρανίζόμεθα παρ' ἀμερικανικῆς τινοῦ ἐφημερίδος (New-York advertiser):

«Πρὸ τινων ἡμερῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Broadway, τὴν κεντρικωτάτην πασῶν τῶν ὁδῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐφείλκε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων μαῦρός τις ἔχων ἐπ' ὤμου ἀλεξιβρόχον ἢ μᾶλλον τὸν σκελετὸν ἀλεξιβρόχου, ἐξ οὗ ἐκρέματο πινακίδιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

Ἀλεξιβρόχον πρῶτης ποιότητος ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἰώνσονος μετὰ ἐξ ἡμερῶν χρῆσιν!

Φυσικὰ δὲ ὁ μαῦρος διέβαινε πρὸ τοῦ καταστήματος Ἰώνσονος καὶ Σ^α, περὶ οὗ ἔλγε τὸ πινακίδιον. Ὁ ἔμπορος σπεύσας ὅπου ἔδει, ἐφρόντισε περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ μαῦρου. Ἄλλ' ὅτε ἤλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας εὗρέτινα Σεῦμοὺρ καλούμενον ἐκ Χικάγου, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς ἀνέθηκε τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς τὸν μαῦρον καὶ τούτου ἔνεκεν αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ ὑπεύθυνος. Διηγῆθη δὲ ὅτι εἶχεν ἀγοράσει τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος πρὸ ἐβδομάδος παρὰ τοῦ κ. Ἰώνσονος, ἔπερ ἤδη ἦτο ἐν τῇ καταστάσει ἐν ἧ ὁ μαῦρος τὸ περιέφερε πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κοινῶ. Καὶ εἶπε μὲν τὰ δίκαια παρὰ τὸν αὐτὸν εἰς τὸν ἔμπορον, ἀλλ' οὗτος οὐ μόνον δὲν τον ἀπεζημίωσεν, ἀλλὰ καὶ οὐδεμίαν συμπαθειαν ἐξεδήλωσε. Τότε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπένοησε τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐκδικήσεως, νομίζων ὅτι οὐδόλως διὰ τοῦτο παρηγνέι. Μετὰ τὴν δήλωσιν ταύτην ὁ μὲν μαῦρος ἀπελύθη ἐ-

λεύθερος, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἀπεφάνθη ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐτάραττε τὴν δημοσίαν τάξιν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐνοχλήσῃ τὸ παράπαν τὸν μαῦρον οὐδὲ νὰ τον ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ περιπάτου του. Καὶ ὁ μαῦρος ἐξηκολούθησε βαδίζων ἄνω καὶ κάτω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ πρὸ τοῦ καταστήματος Ἰώνσονος καὶ Σ^α ἔχων ἐπ' ὤμου τὸν σκελετὸν τοῦ ἀλεξιβρόχου, τὸ ψηλαφητὸν τοῦτο δειγματῆς ἀπάτης τοῦ ἐμπορίου.

~ Περιεργόν τι παρετηρήθη ἐν ταῖς ἀπογραφικαῖς σημειώσεσι ταῖς περιεχομέναις ἐν τινι ἐκθῆσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας. Πρόκειται περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὥρων καθ' ἃς ἐργάζεται ἡ νεότης. Κατὰ μέσον ὅρον οἱ μαθηταὶ τὸν μὲν χειμῶνα δαπανῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον 15 ὥρας, ὧν 11 καὶ 25' εἰς πραγματικὴν ἐργασίαν (παραδόσεις καὶ μελέτην), 3 δὲ ὥρας καὶ 35' εἰς φαγητὸν καὶ ἀνάπαυσιν, τὸ δὲ θέρος 16 ὥρας. Πρόδηλον δὲ εἶνε ὅτι αἱ ἐργάσιμοι ὥραι εἶνε πάρα πολλαί, πλείονες μάλιστα τῶν εἰς τοὺς ἐργάτας ἐπιβαλλομένων. Ἐκ τούτου λαμβάνουσα ἀφορμὴν γαλλικὴ τις ἐφημερὶς λέγει: «Πολλάκις γίνεται λόγος περὶ τῆς ἠθικῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεριμνᾷ τις καὶ περὶ τῆς φυσικῆς. Ἐὰν ἡ ἀνάπτυξις τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἐξησφαλίζετο διὰ συχνῶν πορειῶν καὶ ἄλλων ἀσκήσεων δὲν θὰ ἐβλέπομεν πλέον κατὰ τοὺς προβιβασμούς τῆς πολυτεχνικῆς τοῦ Σαιν Σὺρ σχολῆς τοσοῦτους νέους ἀδυνάτους καὶ φθίνοντας.»

~ Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου Κράτους, ἀναλογοῦσι κατ' ἄτομον ταχυδρομικαὶ ἀποστολαί: Ἀγγλίαν 33,4, Ἐλβετίαν 24,1, Γερμανίαν 16,6, Βέλγιον 13,1, Δανίαν 11,8, Αὐστρίαν 8,1, Σουηδίαν 6,7, Ἰσπανίαν 4,3, Πορτογαλίαν 3,0, Ἑλλάδα 2,0, Ῥωσίαν 1,0, Ῥωμονίαν 0,5. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιστολῶν, ἐφημερίδων κλπ. τῶν μεταβιβάσθεισῶν τῷ 1876 διὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν ταχυδρομείων ἀνέρχεται περὶ τὰ 5 διλλιοῦνια.

ΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πασῶν τῶν τροφῶν ὁ τυρὸς εἶνε ἀζωτικώτατος, τουτέστι περιέχει πλείστον ἄζωτον. Διὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ ποιῶμεθα κατάχρησιν αὐτοῦ, διότι ἡ λέξις ἀζωτος σημαίνει «ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ζωὴν.» Μάλιστα δὲ δὲν πρέπει νὰ τρώγωμεν τυρὸν ἀδικήρως οἶαν δῆποτε ὥραν τῆς ἡμέρας.

Ἴδου δὲ διὰ τίνας μεταφορικοῦ καὶ ζωηροῦ τρόπου ἐπίσημὸς τις ἱατρός ὤρισε τὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου ἐπίδρασιν τοῦ τυροῦ:

«Ὁ τυρὸς ἐσθιόμενος τὴν μὲν πρωίαν εἶνε χρυσός, τὴν δὲ μεσημβρίαν ἄργυρος, τὴν δ' ἐσπέραν μύλυβδος.»